

Küçük Misk Öküzü

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Misk Öküzü

Aysel Banu YAVUZAL

Geniř, bembeyaz Kuzey Kutbu'nda, rüzgârın yumuřak ve alçak sesle uğuldadıđı yerde, küçük bir misk öküzü yařardı. Tüylü kahverengi postu onu sıcak tutardı ve sırtında eyer gibi duran daha açık kahverengi bir leke vardı. Küçük kıvrık boynuzları daha yeni büyümeye bařlamıřtı ve koyu renkli gözleri yumuřak ve sevecendi. Soluk güneřin altında karın pırıldamasını izlemeyi çok severdi.

Bir sabah, küçük misk öküzü kırağılı yosunu kemirirken, gözüne beyaz bir parıltı ilişti. Küçük bir kutup tavşanı yaklaştı; uzun kulaklarının uçları siyahtı ve dimdik duruyordu. Tüyleri bembeyazdı ve pembe burnunu oynattıkça kabarık kuyruğu sallanıyordu. "Merhaba!" dedi. "Ben Tavşan. Kar derin ama ben üstünden hop diye atlayabilirim!"

Misk öküzü gülümsedi. "Ben de Misk Öküzü'yüm," dedi. "Kısa bacaklarım karda ilerlemek için güçlüdür." Tavşan kahkaha attı. "Öyleyse iyi bir ikili oluruz! Sen itersin, ben hoplarım." Günü birlikte geçirdiler; hikâyeler paylaştılar ve karda oynadılar. Küçük misk öküzü mutlu hissetti. Büyük, soğuk dünyada bir arkadaş bulmuştu.

Akşam olunca gökyüzü tuhaf bir griye döndü. Rüzgâr ulumaya başladı ve kar gittikçe daha hızlı yağdı. "Bir kış fırtınası geliyor!" diye bağırdı Tavşan, endişeyle kulakları yatmıştı. "Bir sığınak bulmalıyız, yoksa fırtına bizi savurup götürür!" Küçük misk öküzü çevresine bakındı. Dünya bembeyaz ve vahşi bir hâl alıyordu.

Tavşan arka ayakları üzerinde durup yağan karın içinden baktı. "Korunaklı bir vadi duyduğumu hatırlıyorum," dedi. "Büyük sırtın ötesinde, rüzgârın ulaşamadığı yerde. Önden keşfe çıkabilirim!" Misk öküzü başını salladı. "İzlerini takip eder, yolu açarım. Hadi gidelim!" Yan yana, savrulan fırtınanın içine doğru yola koyuldular.

Kar derindi ve rüzgâr sertçe onlara çarpıyordu. Küçük misk öküzü başını eğip ilerledi, sağlam bacaklarıyla bir patika açtı. Tavşan arkasından hopluyor, onun tüylü gövdesinin ardında rüzgârdan korunuyordu. "Ne kadar güçlüsün!" diye seslendi. "Yanımda olduğun için seviniyorum," diye yanıtladı o. "Yolu biliyorsun."

Bir süre sonra Tavşan durdu. "Sırt önümüzde," dedi. "Ama kar benim vadinin görmem için çok derin. Daha yükseğe çıkmam gerek." Bir kar yığınınına atladı ama yığın çöktü ve geri yuvarlandı. "Başaramıyorum!" diye ağladı. Misk öküzü onu nazıkçe dürttü. "Sırtıma çık. Oradan uzağı görebilirsin."

Tavşan tırmanıp misk öküzünün açık kahverengi sırt lekesine çıktı. Yüksekten uzun uzun baktı. "Görüyorum!" diye bağırdı. "İki tepenin arasında bir vadi, sığınak için büyük bir kaya var! Ama önünde dik bir yamaç var." Misk öküzü derin bir nefes aldı. "Öyleyse dikkatlice ineceğiz. Sıkı tutun!" Adım adım yamaçtan inmeye başladı.

Yamaç kaygandı ve rüzgâr şiddetle esiyordu. Misk öküzü kaydı ama kendini topladı. "İyi misin?" diye sordu Tavşan. "Evet," dedi. "Ama yolu göremiyorum. Bana yol gösterebilir misin?" Tavşan aşağı baktı. "Biraz sola! Şimdi dümdüz! Önümüzde bir kar yığını var!" Keskin gözleriyle yolunu bulmasına yardım etti.

Sonunda yamacın dibine ulařtılar. Önlerinde vadi açıldı, sakin ve sessizdi. Rüzgâr burada daha yumuşaktı, tepeler onu kesiyordu. "Başardık!" diye sevindi Tavşan. Misk öküzü gülümsedi. "Birlikte başardık." İki kişiye ancak yetecek kadar sıcacık bir köşenin beklediğı büyük kayaya doğru kořtular.

Dışarıda fırtına uluyordu ama köşenin içi durgundu. Misk öküzünün kalın postu sıcak bir yastık oldu ve Tavşan ona sokuldu. "O yamaçtan inmeye cesaret ettin," dedi. "Sen de bana yol göstererek akıllılık ettin," diye yanıtladı o. "Senin sayende burayı bulamazdım." Karın savrulmasını izlediler, güvende ve sıcacık.

Gece ilerledikçe fırtına daha da gürültülü oldu. Tavşan titredi. "Korkma," dedi misk öküzü. "Seni sıcak tutarım." Tüylü gövdesini ona doladı. Tavşan burnunu onun postuna bastırdı. "Ben de fırtınanın ne zaman dineceğini dinlerim," dedi. "Kulaklarım bu işte iyidir." Uzun, vahşi gece boyunca birbirlerine sokulup arkadaş kaldılar.

Sabah rüzgâr dindi. Tavşan dışarı baktı. "Fırtına bitti!" diye bağırdı. Dünya taze ve bembeyazdı, güneşte pırıldıyordu. Misk öküzü kısa bacaklarını gerdi. "Başardık," dedi. "Sığınak bulduk ve güvende kaldık." Tavşan onun sırtına hopladı. "Çünkü birbirimize yardım ettik!"

Günü vadide keşfe çıkarak, yosun kemirerek ve karda oynayarak geçirdiler. Küçük misk öküzü gurur duydu. O güçlüydü ama Tavşan hızlı ve zeki idi. "Biliyor musun," dedi, "eskiden iri ve güçlü olmanın en önemli şey olduğunu düşünürdüm. Ama sen bana akıllı ve hızlı olmanın da en az o kadar önemli olduğunu gösterdin."

Tavşan gülümsedi. "Sen de bana küçük olmanın güçlü olamayacağın anlamına gelmediğini gösterdin. Takım olarak çalışınca her şeyi yapabiliriz!" Onları koruyan büyük kayaya baktılar. "Burası bizim özel yerimiz olacak," dedi Tavşan. "Ne zaman bir fırtına gelse, buraya birlikte geliriz." Burunlarını birbirine değdirdiler, mutlu ve güvendeydiler.

Böylece küçük misk öküzü ve kutup tavşanı arkadaş kaldılar. Kış fırtınaları gelebilir ama birbirini destekleyen arkadaşlar her zorluğun üstesinden gelebilir, bunu öğrendiler. İster iri ve güçlü olun ister küçük ve zeki, farkı takım çalışması yaratır. Ve geniş, bembeyaz Kuzey Kutbu'nda, onların dostluğu en soğuk günleri bile ısıttı.